U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudců JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Radana Malíka v právní věci žalobkyně: **T. H. N.**, nar. X, zastoupena JUDr. Thu Nga Haškovcovou. Ph.D., MBA, advokátkou se sídlem Olivova 2096/4, Praha 1, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců,** se sídlem nám. Hrdinů 1634/4, Praha 4, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 16. 9. 2016, č. j. MV-46963-4/SO/sen-2016, vedené u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 9 A 187/2016, o návrhu žalobkyně na určení lhůty k provedení procesního úkonu dle § 174a zákona č. 6/2002 Sb.,

t a k t o :

I. Návrh na určení lhůty k provedení procesního úkonu **s e z a m í t á .**

II. Žalobkyně **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Návrh na určení lhůty k provedení procesního úkonu

[1] Návrhem ze dne 13. 3. 2018, který byl Nejvyššímu správnímu soudu doručen dne 21. 3. 2018, se žalobkyně (navrhovatelka) domáhá určení lhůty k provedení procesního úkonu dle § 174a zákona č. 6/2002 Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o soudech a soudcích“). Konkrétně požaduje, aby městskému soudu byla uložena lhůta k nařízení jednání ve věci vedené pod sp. zn. 9 A 187/2016.

[2] Městský soud ve vyjádření k návrhu uvádí, že v řízení k průtahům nedochází. Věc je po procesní stránce připravena k nařízení jednání, to soud dosud nenařídil, neboť projednává věci v pořadí, v jakém napadly, s výjimkou těch, u kterých je zákonem stanovené přednostní projednání. Doplňuje, že v navrhovatelčině případě nejde o přednostní věc ve smyslu § 56 odst. 2 a 3 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Devátý senát, kterému je věc přidělena, eviduje 239 nevyřízených věcí, které napadly v období od 1. 1. 2012 do 22. 10. 2016. Vyhovění návrhu na určení lhůty k provedení procesního úkonu by vedlo k popření práva ostatních žalobců na to, aby soud o jejich žalobách rozhodl v souladu s § 56 odst. 1 s. ř. s. v takovém pořadí, v jakém byly u soudu podány.

II. Podstatný obsah spisu městského soudu

[3] Navrhovatelka podala dne 24. 10. 2016 u městského soudu žalobu proti rozhodnutí, kterým žalovaná zamítla její odvolání a potvrdila rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 13. 2. 2016, č. j. OAM-9845-42/PP-2014. Ministerstvo jím zamítlo navrhovatelčinu žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu na území České republiky.

[4] Soud navrhovatelku dne 14. 11. 2016 vyzval k zaplacení soudního poplatku a poučil ji o možnosti namítat podjatost. Dne 23. 11. 2016 navrhovatelka soudní poplatek uhradila. Dne 15. 12. 2016 vyzval soud žalovanou k vyjádření k žalobě a předložení spisového materiálu. Soud navrhovatelce zaslal vyjádření žalované a výzvu ke sdělení, zda souhlasí s rozhodnutím věci bez nařízení jednání dne 7. 3. 2017. Dne 16. 3. 2017 navrhovatelka sdělila, že nesouhlasí s tím, aby ve věci soud rozhodl bez nařízení jednání. Dne 13. 3. 2018 pak navrhovatelka zaslala předsedovi městského soudu stížnost proti průtahům v řízení a nyní projednávaný návrh.

III. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[5] Řízení o návrhu na určení lhůty k provedení procesního úkonu, které je upravené v § 174a zákona o soudech a soudcích, představuje promítnutí zásad spravedlivého procesu z hlediska naplnění práva účastníka nebo jiné strany řízení na projednání jeho věci bez zbytečných průtahů, jež je zakotveno zejména v ustanovení čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, do řízení probíhajícího před soudem.

[6] Při posuzování návrhu na určení lhůty je Nejvyšší správní soud vázán specifikací procesního úkonu, u něhož jsou namítány průtahy. Jen u takto vymezeného procesního úkonu zkoumá, zda dochází k průtahům. V nynější věci jsou průtahy namítány ve vztahu k nařízení ústního jednání. Vzhledem k tomu, že na konci ústního jednání soud zpravidla vyhlašuje rozhodnutí, jímž se řízení končí, je namístě při posuzování, zda dochází k namítaným průtahům s nařízením jednání, zhodnotit, zda městský soud neprodlévá s rozhodnutím věci samé.

[7] Důvodnost návrhu na určení lhůty Nejvyšší správní soud posuzuje dle kritérií vymezených v § 174a odst. 8 zákona o soudech a soudcích. Těmito kritérii jsou složitost věci, význam předmětu řízení pro navrhovatele, postup účastníků nebo stran řízení a dosavadní postup soudu. Současně není bez významu ani § 56 odst. 1 s. ř. s., dle něhož soud projednává a rozhoduje věci podle pořadí, v jakém k němu došly; to neplatí, jsou-li u věci dány závažné důvody pro přednostní projednávání a rozhodování věci. V § 56 odst. 2 a 3 s. ř. s. jsou vymezeny návrhy a věci, o nichž se rozhoduje přednostně.

[8] Za porušení práva na projednání věci bez zbytečných průtahů Nejvyšší správní soud nepovažuje samotnou skutečnost, že soud učinil v přiměřených lhůtách všechny přípravné úkony předcházející rozhodnutí věci, ale stále nerozhodl, jelikož rozhoduje věci napadlé dříve. Podstatné je, aby v tomto stavu soud neudržoval řízení po příliš dlouhou dobu, což se posuzuje dle kritérií zmíněných v § 174a odst. 8 zákona o soudech a soudcích.

[9] V projednávané věci nejde o návrh, který by měl městský soud projednat a rozhodnout přednostně dle § 56 odst. 2 a 3 s. ř. s. či § 56 odst. 1, věty za středníkem, s. ř. s. Městský soud přitom v současnosti rozhoduje žaloby, které obdržel dříve než navrhovatelčinu žalobu.

[10] Nejvyšší správní soud se dále zabýval hledisky zmíněnými v § 174a odst. 8 zákona o soudech a soudcích.

[11] Prvním z nich je složitost věci. K ní lze konstatovat, že se jedná o běžnou věc, která nepřesahuje průměrnou míru složitosti žaloby ve správním soudnictví. Navrhovatelka se domáhá zrušení rozhodnutí ve věci své žádosti o přechodný pobyt, přičemž zpochybňuje způsob, jakým správní orgány v její věci posoudily její status „rodinného příslušníka občana EU“. Současně namítá nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalované. V řízení před městským soudem nelze předpokládat složité zjišťování skutkového stavu, půjde spíše o posouzení právních otázek.

[12] Z hlediska významu věci pro navrhovatelku lze konstatovat, že jde o věc pro navrhovatelku významnou, neboť jde o problematiku pobytu na území České republiky, tj. otázku podstatně ovlivňující život navrhovatelky i její rodiny.

[13] V postupu navrhovatelky Nejvyšší správní soud neshledal žádný krok, který by negativně přispěl k délce řízení. Podala žalobu, která obsahovala žalobní body, a přiložila k ní plnou moc udělenou zástupkyni. Společně se žalobou sice nezaplatila soudní poplatek, nicméně učinila tak v soudem stanovené lhůtě, proto tato skutečnost neměla podstatný vliv na délku řízení. K výzvě soudu též bez odkladu sdělila, že nesouhlasí s rozhodnutím bez nařízení jednání.

[14] Co se týče postupu městského soudu, lze konstatovat, že se nedopustil žádných průtahů ve vztahu k úkonům nutným k tomu, aby se řízení dostalo do stavu, kdy je možno vydat rozhodnutí. V přiměřené době účastníky vyzval, aby se vyjádřili, zda souhlasí s rozhodnutím věci bez jednání, bez zbytečné prodlevy též vyzval žalovanou k vyjádření k žalobě a též k předložení správního spisu. Vyjádření žalované k žalobě v krátké době po jeho obdržení zaslal navrhovatelce. Nejvyšší správní soud tak konstatuje, že městský soud v přiměřené době po obdržení žaloby dovedl řízení do stavu, kdy by bylo možno vydat rozhodnutí. Posouzení, zda v tomto stavu městský soud neponechal řízení po nepřijatelně dlouho dobu, Nejvyšší správní soud považuje vhodné učinit v souvislosti se shora popsanými kritérii vymezenými v § 174a odst. 8 zákona o soudech a soudcích.

[15] Při komplexním zhodnocení hledisek uvedených v § 174a odst. 8 zákona o soudech a soudcích Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že návrh na určení lhůty není důvodný. Od doby, kdy městský soud obdržel žalobu (tj. od 24. 10. 2016), uplynulo 17 měsíců a městský soud se nedopustil žádných průtahů ve vztahu k úkonům nutným k tomu, aby se řízení dostalo do stavu, kdy je možno vydat rozhodnutí. Jedná se o věc běžné složitosti. Byť navrhovatelka svými kroky podstatně neovlivnila délku řízení a pro ni osobně se jedná o věc spíše významnější, po porovnání s délkou doby, po kterou je vedení řízeno, nelze dospět k závěru, že ve věci dochází k průtahům s nařízením jednání ve věci.

[16] K podpoře tohoto závěru lze poukázat též na stanovisko občanskoprávního a obchodního kolegia Nejvyššího soudu ze dne 13. 4. 2011, sp. zn. Cpjn 206/2010, č. 58/2011 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek, vztahujícího se k odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci nesprávným úředním postupem v případě nevydání rozhodnutí v přiměřené lhůtě. Nejvyšší soud zde v části VI. stanoviska zmínil, že jakékoli řízení vždy nějakou dobu trvá, a dále na vysokém stupni obecnosti uvedl, že za přiměřenou délku řízení Nejvyšší soud považuje ještě 24 měsíců (nikoli však již delší). Byť se Nejvyšší správní soud do značné míry brání naznačené paušalizaci a zdůrazňuje nutnost zohledňování všech okolností posuzovaného případu, v nyní posuzované věci lze

konstatovat, že řízení před městským soudem nedosáhlo délky, kterou by bylo možné označit za nepřiměřenou.

IV. Náklady řízení

[17] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 174a odst. 8 zákona o soudech a soudcích, dle kterého hradí náklady řízení o něm stát jen tehdy, byl-li návrh uznán jako oprávněný. K tomu v projednávané věci nedošlo, proto navrhovatel nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 4. dubna 2018

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu